

Baskın Oran: Rabbim kimseyi bu ülkede Gayrimüslim etmesin

Posted on 02/02/2015

Bomonti deyince aklımıza bira gelir. Ama Bomonti’de bir de okul var: Bomonti Ermeni Katolik İlkokulu. Eğer rahatsız olmazsanız, size onun öyküsünü özetleyeyim. 1830’da Beyoğlu’nda kuruluyor. Yöneten vakıf onu Bomonti’ye taşıyor. 4 Haziran 1958’de Emine Tevfika Ayaşlı adlı bir hanımdan 710.000 liraya bir bina satın alıp. İstanbul Valiliği izniyle, tapuya tescil ettirip. Yirmi yıl sonra, 1979’da, Vakıflar Genel Müdürlüğü (VGM) dava açıyor: ‘Bu bina 1936 Beyannamenizde gözükmemektedir, yani sizin değildir, geri vereceksiniz’ diyor.

1936 Beyannamesi’ni çok yazdım. Bu bir mal beyanı. Kıbrıs meselesi 1960’lar ortasında patlayıp da devletimiz Rumları sıkıştırmak isteyince VGM bu beyannameleri vakıfname addediveriyor, bunlarda “mülk edinebilir” diye bir hüküm bulunamayacağı için de Gayrimüslim vakıflarının 1936’dan sonra edindikleri bütün taşınmazlara el koymaya başlıyor.

KIBRIS MESELESİ VE YARGITAY

Bu hukuksuzluk filminde başrol Yargıtay’ındır. Birbiri ardına verdiği 3 kararla (1971, 1974 ve 1975) yarattığı korkunç “içtihat” sonucu mahkemeler, 1936 tarihinden sonra edinilmiş Gayrimüslim vakıf mallarına VGM’nin el koymasını “hukuki” sayacaklardır. Bu mülkler bunları satmış olanlara geri verilecektir, mirasçı olmaması halinde de Hazine’ye intikal ettirilecektir.

Burada da Şişli 2. Asliye Hukuk mahkemesi okul binasını 1984’te Vakfın elinden alıyor, eski

sahibine veriyor. Yargıtay da tabii ki bu inanılmaz kararı (kendi kararını!) 1985'te onuyor.

O sırada Emine Tevfika Ayaşlı rahmetli olmuş. Vasiyetnamesindeki mirasçılar beş para ödemeksizin binaya sahip oluyorlar: 6/8 oranında Ankara Ayaş Belediyesi, 2/8 oranında da Ayaşlı'nın akrabaları. Bu akrabalar paylarını hemen Miltaş AŞ diye bir şirkete satıyorlar.

Şimdi biraz sıkı durun: Bu vasiyetnamenin düzenleniş tarihi 1 Aralık 1958. Yani, Ermeni vakfının okul binasını satın alıp kendi adına tapuya tescil ettirdiği 4 Haziran 1958 tarihinden beş ay sonra.

Yahu, bir insan, satıp da parasını aldığı binayı vasiyetnamesine koyar mı? Ya bu hanım o sırada akli melekelerine sahip ("mümeyyiz") olmadığı için bir katakulli döndürüldü, yahut bir biçimde "birileri" kendisine dediler ki, 'Bu gavurlara bu mal yedirilir mi hanımefendi, zaten ellerinden alacağız, sen kendi varislerini düşün, biz gerisini hallederiz'.

BELEŞÇİ ORTAKLAR BİRBİRİNE GİRİYOR VE OLAN...

... Ermeni vakfına oluyor. Şöyle oluyor:

1) Vakıf, eğitim kesilmesin diye, Ayaş Belediyesi'ne (üstelik, geçmişe de dönük olmak üzere) kira ödemeye razı oluyor (1998). "Kendi mülkünde kiracı" buradan gelmekte;

2) Bu kira işi küçük ortak Miltaş AŞ'yi öfkeliyor. Çünkü, iddiasına göre, Belediye bu kirayı kendisine koklatmamaktadır. Ve Şirket, kendi payını Belediye'den talep edeceğine, öfkelerini Vakıftan alıyor: İşgal tazminatı (ecrimisil) davası açıyor.

Türk yargısı 2 Şubat 1999'da tahliye kararı veriyor. Okul aynı gün boşaltılıyor, öğrenci sıralarından piyanoya ve oyuncaklara kadar her şey sokağa atılıyor. "Eşyaları kış vakti sokağa atılan okul" da buradan gelmekte.

Vali araya giriyor, tahliye haziran sonuna erteleniyor. M. Sarıgöl de Miltaş'ın hissesini satın alıp şirketi devreden çıkartıyor. Vakıf, Ayaş Belediyesi'ne aylık kira ödeme karşılığında öğretime devam edebilecektir.

Yalnız, bu sefer de, Mart 2004 yerel seçimlerinde göreve gelen CHP'li belediye başkanı Ali Başkaraağaç kirayı az bulmuş ve 2006'da Vakfa tahliye davası açmıştır.

AKP'YLE BİR TUTAM NEFES GELİYOR AMA...

AKP bu süreç sırasında iktidara gelmiş, birbiri ardına AB reformları yapmaktadır. 2008'de de, 1936 Beyannamesi saçmalığını sona erdiren yeni bir Vakıflar Kanunu çıkartıyor. Ardından da, onun eksiklerini 2011'de gidermeye çalışan bir KHK. Dikkate değer bir reformcu, vakıflar üzerine doktora yapmış Adnan Ertem de 2010'da VGM'nin başına gelmiştir.

Bu ortamda, kendi mülkünde sürünmeyi sona erdirmek isteyen Ermeni Vakfı 2011'de dava açıyor. İstanbul 13. Asliye Hukuk da, binanın tekrar vakıf üzerine tesciline 2012'de karar veriyor. Fakat Ayaş Belediyesi kararı temyiz edecek, Yargıtay 1. Hukuk Dairesi de kararı Mart 2014'te bozacaktır. 1936 Beyannamesi hortlamıştır.

SON UMUT: KARAR DÜZELTME TALEBİ

Vakıf, son umut olarak, 1936 Beyannamesi denilen hukuk rezaletinin artık bitirilmesi için aynı Daire'ye, 1. Hukuk Dairesi'ne karar düzeltme talebinde bulunuyor.

Bu Daire, 1975 yılında yukarıda bahsettiğim 3 Yargıtay kararından sonuncusuna imza atan, Gayrimüslim vatandaşlara "yabancı" diyerek "yabancıların Türkiye'de mal edinmeleri yasaklanmıştır" diye karar çıkartmış olan Daire.

Vakıf, karar düzeltme talebinde çok şey söylüyor.

AİHM'nin iki Ermeni vakfı için aldığı kararları zikrediyor. AİHS'nin ayrımcılığı yasaklayan 14. Maddesini hatırlatıyor. AİHS'ye ek 1 No'lu Protokol Md. 1'le teminat altına alınmış mülkiyet hakkını ileri sürüyor. Yargıtay 7. Hukuk Dairesi'nin, Gayrimüslim vakıflarının mülk edinebileceklerine ilişkin 18.11.2002 tarihli kararını gösteriyor. Okul binasının İstanbul Valiliği izniyle alındığını ve tapuya tescil edildiğini kanıtıyor. Anayasa Md. 90/5'ten dem vuruyor.

Ve nihayet, Türkiye Devleti'ni 24 Temmuz 1923'te kuran Lozan'ın 42/3 maddesinin halen yürürlükte olduğunu hatırlatıyor:

“(...) söz konusu (...) azınlıkların Türkiye'deki vakıflarına (...) her türlü kolaylıklar ve izinler sağlanacak ve Türk Hükümeti, yeniden din ve hayır kurumları kurulması için, (...) gerekli kolaylıklardan hiçbirini esirgemeyecektir.”

Kaynak: agost.com.tr